

СЕЛОТО НА ПОЛОЖИТЕЛНИТЕ ЧИСЛА

Всички числа се отнасяли към Едно с голямо уважение, както се полага на най-важната цифра. При това не само защото без него обитателите на целия свят на числата нямало да съществуват. Така е, но освен това благодарение на числата, които създавал Едно, с времето Светът на числата (така бил наречен, фантазията не била силната им страна) многократно се умножил. Всъщност, уважението, на което Едно се радвал, било свързано най-вече с професията му.

Но най-добре да започнем отначало, а именно какво се случило преди много, много време. Учените, които изследвали историята на Света на числата, разказват, че в нощта на времето съществували само тези стойности, които можели да се преброят с пръстите на ръката. След това, когато дошъл Десет, се появили и числата от две или повече цифри.

А после, когато числата малко по малко започнали да се развиват, възникнали и нови видове, като започнем от тези с десетичната запетая, след това корените и така нататък.

По този начин малко по малко се родили много градове, всеки със своите жители.

Географията в Света на числата станала толкова разнообразна, колкото видове числа я населявали – в града на Числата, кратни на две например, живеели Две, Четири, Шест, Осем и всички останали.

Съвсем наблизо се намирал изящният Град на квадратния корен, чиито местни жители били доста горди с корените си – Корен от четири, Корен от девет и така нататък.

Дробите с десетична запетая, от своя страна, живеели в огромния град Десетица, а в един съседен квартал се били установили числителите и знаменателите.

В околните равнини се били заселили семейства от Умаляемите и Умалители-

те, които били съставени например от Шест и Осем с детето им Две, или пък Десет и Петнадесет с младия Пет.

От своя страна, в селцето на Едно върху две живеела Половинката със сестрите си близначки – Две четвърти, Три шести, Четири осми и така нататък.

През лятната ваканция впрочем един морски курорт на име Брега на закръглените се изпълвал с числа, най-вече с дробни от градчето Десетица, които прекарвали там ваканцията си, за да свалят по някоя натежала им цифра след десетичната запетая. Онези от тях, които били периодични дробни, ходели там, за да се лекуват от стреса, че цифрите им са не само безкрайни, но и всички са еднакви, а за капак последната от тях е затворена в скоби.

Но до едно тези числа сами признава-

ли, че сред всички градове и села най-веселата и безгрижна местност било Селото на целите положителни числа.

В Селото на целите положителни числа нямало нито дроби, нито числа с десетична запетая, нито сложни числа. Както подсказвало името, там живеели само цели и изцяло положителни числа. С други думи жителите му били обикновени личности, с ясни стойности, както се виждали от обикновените им имена като Плюс едно и Плюс две. Нещо повече, в ежедневието те се наричали просто Едно и Две, без излишни украшения.

Освен тях там били и Три, Четири, Пет, Шест... Изобщо всички, наистина всички положителни числа. И точно защото били положителни, винаги били оптимистични и ведри, с една дума – щастливи.

Едно и Две били основателите на селото. Преди много време, след като помогнал Страната на числата да се насели с жители, Едно решил да се оттегли на някое спокойно място. Взел със себе си Две и когато намерил точното място, те се събрали и така се появил Три. Едно се събрал с Три и ето че се появил Четири. Две направил същото с Три и се получило Пет. И така нататък, един сбор след друг, докато най-накрая наскоро основаното село не преливало от числа, които, естествено, били положителни от първото до последното.

Имало само едно изключение – в Селото на целите положителни числа живеела и Нула.

Тя не била положително число – Нулата е число без знак, тоест неутрална. За-

това тя била много уравновесена – нито буйна като положителните числа – нито недоверчива и мрачна, както може да се очаква от едно отрицателно. Едно и Две ценели много съветите ѝ, които винаги били мъдри и премерени, затова всички канели Нула на гости.

Заради всеобщото веселие в Селото на целите положителни числа жителите му работели с желание. В началото, за да създадат приятелите си, Едно и Две използвали знака плюс – онзи, който служел за събиране. Сега, когато селището вече се напълнило, можели да се занимават и с по-сложни математически изрази като например, когато Седем се събрал с Три, а след това извадил Две, за да получи ново Осем.

Те правели това, като използвали раз-

лични инструменти, които носели в джоба си, за да са им под ръка при нужда. Освен със знака плюс разполагали с минус и със знаците за умножение и деление. Малко по малко това станала основната им дейност – да произвеждат други положителни числа, подобни на тях.

Умеели да го правят, защото се били научили да използват най-различни математически изрази. Въпреки че в началото на всяко уравнение нямали и пред-

става какъв ще бъде резултатът, който ще се получи в крайна сметка, това не било проблем. Каквото и число да се получило накрая, не било трудно да му намерят занимание, защото наоколо винаги се търсели цели положителни числа.

Било много лесно да ги слагат в календари, върху часовници, като номера на страниците в книга, по картите за игра. Това можело да продължава до безкрай и затова животът вървял с пълна сила.

Защото положителните числа били истински професионалисти. Вече правели уравнения, без дори да си дават сметка – веднага щом някои от тях се срещнали, дори по случайност, сметките започвали автоматично.

Според законите на селото имало само три правила, които да се спазват при математическите изрази.

Първото било никога да не се вади по-голямо число от по-малко. Можело да се направи Седем минус Четири, за да се получи Три, но никога обратното – Четири минус Седем. В противен случай резултатът щял да бъде отрицателното число Минус три. А в Селото на целите положителни числа в никакъв случай не трябвало да се появяват подобни особи. Въпреки че никой никога не бил виж-

дал отрицателно число, било очевидно, че техният негативен и унил вид щял да развали всеобщото веселие.

Второто правило било следното – никога не делете на Нула. Защото не е възможно да се дели на Нула. Например, не може да имаме $5 : 0$. Това би означавало, че има число, което умножено по 0, ще даде 5, а това е невъзможно.

А какво било третото правило? Положителните числа трябвало винаги да бъдат на разположение. Никое от числата, които Едно и Две били създали, не можело да се отдалечава от селото дори за един уикенд. Ако например се окажело, че Седем отсъства, щял да липсва елемент, който бил незаменим, за да се направят останалите числа, а това щяло да бъде голяма беда.

За щастие нямало такъв риск. В Селото на целите положителни числа всички се чувствали добре – били големи приятели, винаги имало весела атмосфера и никой не си и помислял да си тръгне.

Освен тези три правила всички били свободни да се изразяват. Имало пълна свобода на математическите изрази.

Ако например Пет се умножавал по Три, събирал се със Седем и всичко се делило на Две:

$$(5 \times 3 + 7) : 2 = 11$$

ето че се раждал Единадесет. Ако все пак се появявало по някое сбъркано уравнение, нямало проблем – всички знаели, че за да се поправят нещата, било достатъчно да се обърнат към Едно.

